

Förföra henne, sökte han,
Och hon att syndaren omvända.
Men, ware sagt förutan Fryt,
Wiste lär ej han bli Profelyt.

3.

Just när de handstades som bäst,
Den stråfwa krigstrumpeten stallar,
Och Ryttarn slyger till sin häst,
Från flickans barm som redan swallar,
Men ware sagde förutan Fryt,
Hon annars blifwit Profelyt.

4.

Då stref han "Fan i alla krig!
"En borde segrat af oss twenne.
"Hon säkert skulle omvändt mig,
"Om kanste jag ej omvändt henne."
Men ware sagde förutan Fryt,
Än gör han wäl en Profelyt.

Stockholm,

Tryckte hos J. Hårberg, 1824.

Saljs i Wjörnståhl's Bokhandel i Stockholm.

GSIO

Anders och Rofs-Kajsa.

Katrina i sin Fällbänk låg;
Hå, hå, du söta Anders!
På gistas lekte hennes häg:
Hon ideligen kronor såg,
Och sömnen war till sanders.

2.

Och mörkt war natten; blåsten röt;
Mot wäggen suckan smållde;
Och Ratten stref, och Hunden tjoft,
Och regnet stridt ur rännan flöt,
Och Spraforna de gnällde.

3.

Och bäst som Jeppe tutar tolf,
På dörren hördes knacka,
Och straxt sprang upp båd lås och tolf,
Ett Spöke stod der midt på golf;
I lång wingåfers-jacka.

4.

Wid bänken ned det sänkte sig;
Åi, hu då! stref Katrina;
Nå Anders! nå besitta dig!
Hur har du hjerta, till att mig
Med sådan strämsel pina?

5.

Det war ej Anders, stackars karl:
Nej, ddre mände Picka
Att detta hellska Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Kassa, fattig flicka.

6.

Katrina flög af sängen opp,
Förargad, kan man tänka. —
"Blif qwar, Stref Herrn, min sockertopp!
"Jag pengar till en lång-salopp
"Dig lofwar strax att stänka."

7.

I hennes barm en penningpung
Wid dessa ord han lade;
Och pligan war så warm, så ung;
Och Jungfrubomen war så tung;
Och myntet werkan hade.

8.

Men fölsbörn war ej riktigt stängd;
Och han, som blef bebragen,
Kom in i tysthet; blef besängd —
Och fanns uti sitt strumpband hängd
Om ottan andra dagen.

9.

Der hang han styf, och kall, och blef,
Wid förstubörn, den arme.
Katrina, som nyss honom swel,
Kom ut, och wäsnades och stref,
Så Gud han sig förbarne.

10.

Der hang han blef, och styf och kall:
Katrinas sorg war bitter.
Se så! nu damp hon, knall och fall —
Och dermed är Balladen all,
Och gråte den, som gitter.

Profelyterne.

En lång Dragon till striden drog,
Och kom i wägen till ett kloster:
Der satt en Munna, smädd nog,
Och staswade sitt Pater-noster.
Men, ware sagt förutan Stret,
Hwem menar ni blir Profelyt?

2.

Soldaten är ej samwetsgrann,
Och minst mot Munnorna, tör hända,